

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: V.D.M., Ev. č. X, nar. ..., st. přísl. Vietnamská socialistická republika, bytem ...,
zastoupený Mgr. Petrem Čechurou, advokátem, se sídlem Plzeň, Palackého 1, proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, IČ 00007064, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha
 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2017, č. j. OAM-39/ZA-ZA11-
 HA10-2017,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto tak, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.

V podané žalobě žalobce namítal, že správní orgán nesprávně zhodnotil podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve všech výše uvedených formách, jež vyplývají ze zákonné úpravy, když žalobce je toho názoru, že jsou u něj dané podmínky splněny.

Zejména se poté žalobce vyjadřoval k podmínkám pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b) zákona o azylu, když dle tohoto ustanovení se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Žadatel již před správním orgánem vyslovil svou obavu z možného postihu domovskými

státními orgány za jeho nelegální pobyt mimo území Vietnamu. K tomuto uvedl, že se domnívá, že za takový nelegální pobyt může být ve Vietnamu potrestán peněžitým trestem či odnětím svobody. Žalobcův názor a přesvědčení pramení z informací, které tento má od různých osob, jež s ním tuto problematiku v minulosti řešili. Žalobce je toho názoru, že správní orgán nemůže s určitostí zkonstatovat, že žalobci za nelegální pobyt mimo území Vietnamu žádné pronásledování či další nebezpečí nehrozí a nechápal na základě čeho tak správní orgán uzavřel.

Nad to žalobce poukazoval na skutečnost, že si již v minulosti zažádal u příslušného orgánu o vydání cestovního dokladu, když však tento mu nebyl do dnešního dne vydán. Nelze však žalobci, klást za vinu nečinnost příslušného orgánu k vydání cestovního dokladu. Pokud pak žalovaný správní orgán argumentoval skutečností, že žalobce nepodal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR bezprostředně po příjezdu do ČR, ale až po více než 2 měsících, tedy až po zamítavém sdělení vietnamské ambasády v ČR o nevystavení náhradního dokladu, pak k tomuto žalobce konstatoval, že měl obavy z reakce úřadu v ČR, pokud by bylo zjištěno, že je na území ČR bez dokladů, a proto si v dobré víře chtěl doklady nejprve zařídit.

Žalobce se navíc snaží na území ČR zapojit do pracovního procesu, když již správnímu orgánu bylo dokládáno potvrzení Úřadu práce ČR, krajské pobočky v Mostě ze dne 24. 5. 2017 a pracovní smlouva ze dne 25.5.2017. Dále již taktéž bylo žalobcem doloženo, že má v ČR zajištěné bydlení.

Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpověď žalobce, shromážděné informace o zemi původu, a na vydané rozhodnutí.

V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je legalizace jeho pobytu na území ČR. Do vlasti se odmítal vrátit, protože tam nemá kde bydlet. Dalším důvodem jeho neochoty k návratu do vlasti je jeho obava z případných potíží s domovskými státními orgány z důvodu, jelikož 15 let pobýval nelegálně mimo svou vlast.

K námitce nedostatečného zhodnocení udělení mezinárodní ochrany dle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu žalovaný uvedl, že skutečnost, že si správním řízením ve věci udělení mezinárodní ochrany hodlá žalobce na českém území legalizovat svůj další pobyt, nezakládá relevantní důvod udělení mezinárodní ochrany dle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. V tomto správní orgán také odkazoval i na citaci části rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003, který uvádí, že „*Poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze jej zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.*“ Dále se ke stejnému tématu vyjadřuje rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, podle něhož *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v ČR, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na „složitost mechanismů“, který tento upravuje“.*

Žalovaný dále konstatoval, že žalobce měl svou pobytovou situaci řešit jinou zákonnou cestou, nikoli prostřednictvím správního řízení o udělení mezinárodní ochrany. Pro účely legalizace pobytu na území ČR není možné zneužívat specifický institut mezinárodní ochrany formou azylu, který v ustanovení § 12 taxativně vyjmenovává důvody pro udělení azylu a snahu o legalizaci pobytu mezi ně rozhodně neřadí.

K další námitce nevydání cestovního dokladu žalobci Zastupitelským úřadem Vietnamské socialistické republiky v ČR správní orgán uvedl, že vydávání cestovních dokladů občanům Vietnamu na zdejším zastupitelském úřadu je v plné kompetenci daného zastupitelského úřadu a správní orgán se k danému tudíž nemůže nijak vyjádřit či do činnosti zastupitelského úřadu zasahovat, jelikož se jedná o činnost prováděnou cizím státem vůči svým státním příslušníkům. Vzhledem k danému považoval žalovaný uvedenou námitku za irelevantní a nepřihlížel k ní.

V této souvislosti žalovaný dále uvedl, že žalobce dne 13. 10. 2016 vstoupil nelegálně na území ČR a pobýval zde neoprávněně bez cestovního dokladu a víza, přičemž hlavním důvodem podání žádosti je tedy legalizace jeho dalšího pobytu na území ČR. Žalovaný konstatoval, že žalobce nepodal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR bezprostředně po příjezdu do ČR, ale až poté, kdy mu nebyl vietnamskou ambasádou v ČR vystaven náhradní cestovní doklad. Žalobce tak žádost o udělení mezinárodní ochrany podal až dva měsíce po nevystavení náhradního cestovního dokladu. K tvrzení žalobce, že odmítnutí vydání jeho náhradního cestovního dokladu vietnamskou ambasádou potvrzuje jeho obavu z možného postihu jeho osoby domovskými státními orgány za nelegální pobyt mimo území Vietnamu, žalovaný poukazoval na to, že v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2012, č. j. 7 Azs 9/2012-46 je uvedeno, že *„hrozba trestního stíhání či již zahájené trestní stíhání může být sama o sobě azylově relevantní, pokud osobě, jež je jí ohrožena, v souvislosti s tím hrozí skutečně zásadní fyzické či psychické útrapy či dokonce smrt již jen z důvodu, že v zemi původu takové následky trestního stíhání pravidelně (tj. ve významné části případů) nastávají, tj. jsou přiměřeně pravděpodobné (§ 12 a § 14a zákona o azylu). Dále tak tomu může být v případech, kdy je z konkrétních skutečností patrné, že u žadatele se okolnosti jeho stíhání či možného stíhání v nežádoucím směru významně a s velmi tíživými důsledky pro sféru jeho základních práv vymykají obvyklým standardům země původu, např. proto, že stíhání je vedeno z účelových politických důvodů či proto, aby zastrašilo, umlčelo či jinak nelegitimně ovlivnilo stíhaného nebo jej připravilo o majetek, případně zničilo jeho společenské postavení, přičemž prostředky k nápravě takto účelového trestního stíhání a na ochranu stíhaného v zemi původu nejsou k dispozici či jsou neúčinné. Azylově relevantním důvodem proto většinou nebudou excesy při vyšetřování, a to zpravidla ani dějí-li se opakovaně, nejsou-li vedeny zlovolným záměrem, či obecně tvrdá praxe orgánů trestní spravedlnosti,*

nedosahují-li nelidských rozměrů.“ V případě žalobce takové skutečnosti zjištěny nebyly. Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem se žalovaný nedomníval, že by správní orgán při svém postupu porušil ustanovení uvedených právních předpisů. V průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce neuváděl žádné důvody, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Součástí správního spisu je poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 30. 1. 2017, z nichž vyplývá, že žalobce je svobodný, národnosti vietnamské, bez náboženského vyznání či politického přesvědčení. Žalobce v řízení před správním orgánem dále vypověděl, že z Vietnamu vycestoval v roce 2001 letecky do Ruska, kde zůstal dva týdny. Z Ruska jel do Polska, kde zůstal tři a půl roku. Následně cestoval do Německa, ze kterého vycestoval dne 13. 10. 2016 do ČR. O mezinárodní ochranu žádal z toho důvodu, že žije v Evropě již 15 let. Od roku 2001 je zde nelegálně. Žádal o azyl, jelikož zde chce zůstat. Doma žije jeho družka s jiným mužem a jeho děti žijí v Kanadě. Měl obavu, že když se vrátí do země svého původu, mohl by mít problémy se správními orgány, protože nemá žádné doklady a nemůže dokázat, že legálně vycestoval z Vietnamu, za což by mohl být potrestán, peněžitým trestem nebo až odnětím svobody. Navíc nemá žádné doklady, a i když zkoušel požádat o vydání náhradního dokladu na vietnamské ambasádě, nevydali mu je, neboť ho nemohou identifikovat. Dále by při svém návratu do Vietnamu neměl, kde bydlet. Konstatoval, že při vycestování z Vietnamu měl pouze ekonomické potíže, neboť nemohl najít dobrou práci. Neměl žádné potíže se státními orgány či soukromými osobami.

Součástí správního spisu jsou také zprávy o Vietnamu, resp. Informace MZV ČR ze dne 26. 5. 2015, č. j. 98851/2015-LPTP – Vietnam, Zpráva MZV Spojených států amerických ze dne 13. 4. 2016 – zpráva o dodržování lidských práv za rok 2015, Údaje o zemi od Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) z května 2016, Informace Human Right Watch z 12. 1. 2017, Výroční zpráva Amnesty International 2017, z uvedených zpráv vyplývá, že mezinárodní organizace pro migraci poskytuje reintegrační asistenci pro nezákonné migranty, kteří se dobrovolně vrátili v rámci programu IOM AVR, zejména poskytuje opatření pro přijetí při příjezdu, dočasné ubytování další cestu do konečného cíle. Dále ze zpráv vyplývá, že obecně vláda povolovala občanům, kteří emigrovali, aby se do země vraceli na návštěvu, pouze některým v zahraničí žijícím politickým aktivistům odmítla policie vydat vstupní víza. Dále ze zpráv vyplývá, že v případě navracení občanů Vietnamu do své vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí je zcela stěžejní rozlišení důvodů jejich dlouhodobého pobytu v zahraničí, neboť ve Vietnamu je např. součástí státní politiky umožnit vycestování co nejširšímu okruhu obyvatel, jelikož příjmy, které posílají ze zahraničí svým rodinám při místní absenci sociálního zabezpečení, jsou pro stát stěžejní položkou. S ohledem na to ani příliš nevádí, že občan žijící mimo území Vietnamu projevil snahu získat mezinárodní ochranu, pokud by nebyla ovšem podepřena ostřejší kritikou státu, resp. režimu panujícího ve Vietnamu.

V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že vycházel při posouzení žádosti o mezinárodní ochranu především z výpovědi žadatele a ze shora uvedených zpráv a informací

o zemi jeho původu. Dále žalovaný konstatoval, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu. Po posouzení tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu dospěl k závěru, že tento v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod poukazovaného ustanovení, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce v průběhu řízení uvedl, že nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace. Zároveň potvrdil, že se v průběhu svého života neúčastnil ve vlasti jakýchkoliv aktivit politického charakteru, nijak veřejně se neangažoval a neměl ve vlasti rovněž žádné problémy s vietnamskými státními orgány nebo bezpečnostními složkami. S ohledem na to nebyl žalobci azyl podle § 12 písm. a) zákona o azylu udělen.

Po provedeném správním řízení nedospěl správní orgán k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žádné takové potíže neuvedl. Vlast prvně opustil před rokem 1991 a následně v roce 2001 na základě osobního rozhodnutí, z čistě ekonomických pohnutek, kdy pro svou osobu hledal v evropských zemích výhodnější ekonomické možnosti, než které měl ve své vlasti. Po příjezdu do ČR žalobce na území pobýval protiprávně, tedy bez pobytového oprávnění, a chtěl tuto situaci řešit podáním žádosti o mezinárodní ochranu. Správní orgán konstatoval, že žadatel nehovořil o žádných problémech, ze strany vietnamských státních orgánů, které by v době před svým prvním odjezdem před rokem 1991 či po svém návratu do vlasti v roce 1997 do svého posledního odjezdu z vlasti v roce 2001 pociťoval. O mezinárodní ochranu požádal z důvodu legalizace svého zdejšího pobytu, aby se vyhnul správnímu vyhoštění. Návrat do země původu odmítá z ekonomických důvodů, konkrétně proto, že ve vlasti nemá kde bydlet. Jeho obavy také plynuly z možného postihu vietnamskými státními orgány za jeho nelegální pobyt mimo Vietnam. Správní orgán konstatoval, že důvody pro udělení azylu na základě § 12 písm. b) zákona o azylu, v platném znění, jsou jednoznačně stanoveny. Podle žalovaného skutečnost, že si správním řízením ve věci udělení mezinárodní ochrany hodlá na českém území legalizovat žalobce svůj další pobyt, nezakládá relevantní důvod udělení azylu dle tohoto ustanovení. K podpoře svého rozhodnutí správní orgán odkázal i na citaci části rozsudku Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003 a ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004. Žalobce měl svou pobytovou situaci řešit jinou zákonnou cestou, nikoli prostřednictvím správního řízení o udělení mezinárodní ochrany.

K žadatelem tvrzené obavě z možného postihu domovskými státními orgány za jeho nelegální pobyt mimo území Vietnamu, žalovaný poukazoval na jeho pobytovou historii a poté na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2012, č. j. 7 Azs 9/2012-46 kde je uvedeno, že *„hrozba trestního stíhání či již zahájené trestní stíhání může být sama o sobě azylově relevantní, pokud osobě, jež je jí ohrožena, v souvislosti s tím hrozí skutečně zásadní fyzické či psychické útrapy či dokonce smrt již jen z důvodu, že v zemi původu takové následky trestního stíhání pravidelně (tj. ve významné části případů) nastávají, tj. jsou přiměřeně pravděpodobné (§ 12 a § 14a zákona o azylu). Dále tak tomu může být v případech, kdy je z konkrétních skutečností patrné, že u žadatele se okolnosti jeho stíhání či možného stíhání v nežádoucím směru významně a s velmi tíživými důsledky pro sféru jeho základních práv vymykají obvyklým standardům země původu, např. proto, že stíhání je vedeno z účelových*

politických důvodů či proto, aby zastrašilo, umlčelo či jinak nelegitimně ovlivnilo stíhaného nebo jej připravilo o majetek, případně zničilo jeho společenské postavení, přičemž prostředky k nápravě takto účelového trestního stíhání a na ochranu stíhaného v zemi původu nejsou k dispozici či jsou neúčinné. Azylově relevantním důvodem proto většinou nebudou excesy při vyšetřování, a to zpravidla ani dějí-li se opakovaně, nejsou-li vedeny zlovolným záměrem, či obecně tvrdá praxe orgánů trestní spravedlnosti, nedosahují-li nelidských rozměrů.“ V případě žadatele takové skutečnosti zjištěny nebyly.

K tvrzení žadatele, že mu náhradní cestovní doklad nebyl vydán, protože jej nemohli identifikovat v systému, správní orgán uvedl, že toto tvrzení žadatele je podivné, jelikož ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany doložil zápis z pobytové knížky vydané vietnamským státním orgánem Policií čtvrti Q8, ze dne 28. 10. 2010, na jméno žadatele M.V.D., kde figuruje jako manžel a na jméno M.T.H.T., což je žadatelův syn. Z tohoto dokumentu lze usuzovat, že žadatel figuruje v evidencích vietnamských státních orgánů. Správní orgán své tvrzení dokládal i skutečností, že žadatel v průběhu správního řízení nijak nedoložil podání žádosti o vystavení náhradního cestovního dokladu na vietnamské ambasádě v Praze, ačkoli uvedl, že kopii předmětné žádosti má jeho právní zástupkyně.

Dále se žalovaný zabýval socio-ekonomickou situací v zemi původu žalobce s ohledem na jeho tvrzení, že by neměl po návratu, kde bydlet. V této souvislosti především poukazoval na informace získané ze zpráv Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) z května 2016, kdy nejen na jejich podkladě dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a), b) zákona o azylu a azyl se mu neuděluje.

Po zhodnocení podmínek pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu žalovaný dospěl k závěru, že žalobci ani tato forma mezinárodní ochrany nemůže být udělena. Žalovaný rovněž posoudil, zda jsou v případě žalobce splněny podmínky pro udělení tzv. humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Po zhodnocení rodinné, sociální a ekonomické situace, při současném přihlédnutí k jeho věku a zdravotnímu stavu žalovaný konstatoval, že se žalobci humanitární azyl neuděluje.

Dále se žalovaný zabýval možností udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a a § 14b zákona o azylu. Žalovaný konstatoval, že žalobce neuvedl a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žadateli hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Pokud se týká posouzení skutečnosti, zda žalobci po návratu do vlasti hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, správní orgán konstatoval, že k takovému závěru nedospěl. Svá tvrzení žalovaný opřel o shora uvedené zprávy a informace českých i světových agentur. Žalovaný k tomu doplnil, že žadatel v průběhu správního řízení sdělil, že svou vlast opustil z čistě ekonomických pohnutek, kdy pro svou osobu hledal v evropských zemích výhodnější ekonomické možnosti, než které měl ve své vlasti. Státní vietnamské orgány nejevily o osobu žalobce žádný zájem před jeho odjezdem z vlasti před rokem 1991 a rovněž ani za jeho pobytu ve vlasti před jeho posledním vycestováním v roce 2001. Správní orgán doplnil, že žadatel v průběhu správního řízení nehovořil ani o žádných problémech ze strany domovských státních orgánů skrz jeho

žádosti o azyl v Německu v roce 1991.

Po zhodnocení výpovědi žadatele o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a výše citovaných aktuálních informačních pramenů nedospěl žalovaný k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. Zvýše uvedených informačních zdrojů bylo žalovanému rovněž známo, že v zemi původu žadatele neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

Žalovaný pokračoval v posuzování možnosti udělení doplňkové ochrany podle § 14b odst. 1 zákona o azylu, ale i v tomto případě shledal, že nejsou dány žádné důvody, pro které by mohla být doplňková ochrana žalobci v souladu s předmětným ustanovením udělena.

V souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „s. ř. s.“*), rozhodl soud bez jednání, neboť žalovaný souhlasil s takovýmto postupem a žalobce svůj nesouhlas s tímto postupem ve lhůtě mu k tomu poskytnuté a ani následně nevyjádřil.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu k okamžiku rozhodování soudu (čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU).

Soud neshledal žalobu důvodnou.

Ve vztahu k úvodní ryze obecné námitce žalobce, že žalovaný nesprávně zhodnotil podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, a to ve všech jejích formách podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b, soud uvádí, že se s touto námitkou neztotožnil. Ze shora uvedeného odůvodnění napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žalovaný se jednotlivými formami, resp. možnostmi udělení mezinárodní ochrany zabýval. Posuzoval jednotlivé instituty a s ohledem na důvody, pro něž žalobce žádal udělení mezinárodní, resp. na tvrzené obavy žalobce dospěl k závěru, že žalobci není možné na jejich základě udělit mezinárodní ochranu, přičemž soud se s posouzením žalovaného zcela ztotožňuje. Žalobce nepředestřel azylově relevantní příběh, na jehož základě by bylo možné uvažovat u udělení mezinárodní ochrany, ať už ve formě azylu nebo doplňkové ochrany.

Pokud žalobce ve vztahu k udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. b) zákona o azylu argumentuje svou obavou z možného postihu ze strany státních orgánů v zemi svého původu za jeho nelegální pobyt mimo území Vietnamu, soud uvádí, že podle § 12 písm. b) zákona o azylu *se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, čj. 5 Azs 36/2008–119, vyplývá, že: „pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu musí žadatel kumulativně splnit následující kritéria: (1) musí se nacházet*

mimo zemi svého původu (tato podmínka není explicitně v zákoně o azylu stanovena, neboť se presumuje z povahy věci); (2) musí mít odůvodněný strach [§ 12 písm. b) zákona o azylu]; (3) jemu hrozící újma musí dosahovat intenzity pronásledování [§ 12 písm. b) zákona o azylu ve spojení s definicí pronásledování nyní zakotvenou v § 2 odst. 8 zákona o azylu]; (4) ochrana v zemi původu selhala (§ 2 odst. 10 zákona o azylu); (5) musí být pronásledován z azylově relevantních důvodů [§ 12 písm. b) zákona o azylu]; a (6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule (§ 15 zákona o azylu).

Po prostudování správního spisu a napadeného rozhodnutí dospěl soud k názoru, že v daném případě nebyly všechny výše uvedené podmínky naplněny a úvaha žalovaného je proto v tomto bodě správná.

Aby bylo možné hovořit o pronásledování ve smyslu azylového zákona, musí být původcem pronásledování nebo vážné újmy státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy může být i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu, přičemž důvodem jednání musejí být pohnutky zákonem taxativně vymezeny. Tedy osoba, která žádá o udělení mezinárodní ochrany, musí být pronásledována z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Z podkladů žalovaného, resp. ze zpráv a informací poskytnutých Ministerstvem zahraničních věcí, Mezinárodní organizací pro migraci (IOM), Human Right Watch a Výroční zprávy Amnesty International 2017, vyplývá, že situace občanů Vietnamu, kteří se chtějí, i po dlouhodobém pobytu, vrátit do země svého původu není ze strany státních orgánů Vietnamské socialistické republiky nijak komplikována. Na dlouhodobou realizaci života občanů Vietnamu mimo domovský stáť hledí Vietnam podle některých zpráv jako na pozitivní skutečnost, ba dokonce na přínosnou, a to především s ohledem na ve Vietnamu chybějící sociální zabezpečení, které je kompenzováno právě vietnamskými občany žijícími mimo svůj domovský stát, kteří zasílají své příjmy vlastním rodinám žijícím stále ve Vietnamu. Na uvedeném postoji nic nemění ani podání žádosti o mezinárodní ochranu. Jedinou skutečností, která by zpřísnila postoj státních orgánů vůči občanovi, který by se chtěl vrátit do země svého původu, by byla ta, že se dopustil ostré kritiky vietnamského režimu či dokonce konkrétních představitelů, což se ovšem v daném případě žalobce nestalo.

Soud tak nezjistil žádný důvod, který by odůvodňoval udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Na uvedeném nemůže ničeho změnit ani argumentace žalobce, že mu nebyl ze strany příslušného orgánu vydán náhradní cestovní doklad s tím, že žalobce nemohl být identifikován jako občan Vietnamu. Soud se v této souvislosti zcela ztotožnil s poukazem žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2012, č. j. 7 Azs 9/2012-46a a s jeho tvrzením, že se takovéto konstatování žalobce nezakládá na pravdě, neboť to byl právě žalobce, kdo ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany doložil zápis z pobytové knížky vydané vietnamským státním orgánem Policií čtvrti Q8, ze dne 28.

10. 2010, na jméno žadatele M.V.D., kde figuruje jako manžel a na jméno M.T.H.T., což je žadatelův syn. Přičemž tento dokument dokládá, že žalobce musí figurovat v evidencích vietnamských státních orgánů.

Navíc soud uvádí, že argumentace žalobce týkající se opatřování náhradních dokladů u příslušného orgánu podporuje závěry žalovaného o tom, že žalobce žádá o mezinárodní ochranu pouze z důvodu legalizace svého pobytu na území ČR, k čemuž tento institut ovšem vůbec neslouží.

Poukaz žalobce na to, že se již zapojil do pracovního procesu v ČR, a že zde má i bydliště, není pro danou věc podstatným, neboť není nijak relevantním pro posouzení možností udělení mezinárodní ochrany žalobci.

Závěrem soud konstatuje, že žalovaný při svém rozhodování uvážil všechny v době rozhodování známé skutečnosti a všechny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Zhodnotil všechny důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech a měl na zřeteli základní zásady správního práva, kdy na základě provedeného dokazování dospěl ke správnému závěru, že žalobci nemůže být udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s.ř.s.).**

V Plzni dne 30. října 2017

Za správnost vyhotovení: M. K.

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně